

PETRUS BOGAERTS EN DE MEDISCHE VERZORGING TIJDENS DE OORLOG

BOGAERTS Petrus Franciscus Eerwaarde broeder Heliodorus Beroep: Schooldirecteur in Diest	Geboren op 6 juli 1879 te Zoersel Overleden op 13 januari 1915 te Calais
Lichting: 1899 Eenheid: T.A.S.I. Troupes Administrative, Service d'Indentance Rang: Soldaat 2 ^{de} klas brancardier	Onderscheidingen: Leopoldsorde, Oorlogskruis Postuum toegekend
Vader: Bogaerts Henricus ° Zoersel 18 januari 1855 † Schilde 10 juni 1922	Moeder: Bervoets Maria Carolina ° Zoersel 4 februari 1853 † Schilde 25 februari 1891

Petrus Bogaerts was op 13 augustus 1895 in Mechelen in het klooster getreden bij de broeders van Onze-Lieve-Vrouw van Barmhartigheid. Hij kreeg de naam broeder Heliodorus. Op 28 december 1909 werd hij benoemd tot directeur van de katholieke school in Diest. Veel geestelijken boden zich tijdens de oorlog spontaan aan om te helpen waar zij konden. Net als pater Ghysbrechts (zie hoger) kwam Petrus Bogaerts terecht bij het ambulancierskorps. Sommigen, zoals Pater Ghysbrechts verbleven aan het front. Anderen, zoals broeder Heliodorus, hadden het in theorie iets rustiger. Zij werden tewerkgesteld in ziekenhuizen achter de linies.

Op 1 augustus 1914 had Petrus Bogaerts zich als vrijwilliger aangeboden bij het Militair Hospitaal in Antwerpen. Hij werd er tewerkgesteld als ambulancier. In het vooruitzicht van de val van Antwerpen vertrok hij met de sanitaire trein nr. 4 via Mechelen naar Calais (F) waar hij vanaf 20 december 1914 in het militair hospitaal in de rue Jeanne d'Arc soldaten verpleegde die tyfuskoorts hadden. Op 13 januari 1915 overleed broeder Heliodorus zelf aan tyfuskoorts in een ambulance in rue Champailier te Calais. Zijn overlijdensakte werd ondertekend door Dr. Depage, de koninklijke arts.

Op 2 oktober 1936 besliste de gemeenteraad van Schilde dat de verlenging Van de Waterlaanstraat naar de Schoolstraat, Petrus Bogaertslaan genoemd zou worden.

DE MEDISCHE VERZORGING

Bij het uitbreken van de oorlog moest er in allerijl ook een hele medische structuur uitgebouwd worden. Veel (rijke) particulieren richtten in hun woning een "ambulance" op, een plaats waar gekwetsten zo goed mogelijk verzorgd werden. Zelfs in het koninklijk paleis werd een hospitaal opgericht maar dat werd uiteindelijk niet gebruikt omdat Brussel al snel bezet werd door de Duitsers. In het Antwerpse provinciehuis werd een ambulance ingericht onder de leiding van gouverneursvrouw barones de la Boessiere-Thiennes.

Naarmate de oorlog vorderde werden zieke soldaten een nog groter probleem dan de gekwetsten. De leefomstandigheden in de loopgraven waren barslecht. Er waren weinig mogelijkheden voor persoonlijke hygiëne, de gronden waren vochtig, het weer was heel guur, het was er vergeven van de ratten en in de zomer kwamen de muggen er nog bij.

Voor zover nodig, en in de mate van het mogelijke, werden gekwetsten overgebracht naar ziekenhuizen die buiten het oorlogsgebied lagen. Veel gekwetsten werden via Oostende naar Engeland geëvacueerd, anderen werden met de trein getransporteerd naar Duinkerken of Calais, onder meer vanuit Adinkerke.

Toen de posities aan de IJzer min of meer vastlagen, geraakte men beter georganiseerd. Een patiënt die dringende zorgen nodig had werd behandeld in een fronthospitaal. Soldaten die voldoende opgelapt waren, werden voor verder herstel overgebracht naar het noorden van Frankrijk of naar Engeland. Na een verblijf in een herstellingsoord (dépôt de convalescence) werden ze overgebracht naar een Centre d'Instruction des Anciens Militaires (CIAM) om er een (her)opleiding te volgen. Pas daarna werden ze terug naar het front gezonden.

Eén van de bekendste dokters aan het front was dokter Antoine Depage. Hij was een persoonlijke vriend van de koning en de koningin. Hij had aanvankelijk de leiding over het militair hospitaal te Calais waar Petrus Bogaerts zijn dienst verrichtte. Hij ondertekende daar op 13 januari 1915 de overlijdensakte van Petrus. Op dat moment was hij volop bezig met het inrichten van een hospitaal in De Panne, in het hotel 'L'Océan' op de zeedijk. Dr. Depage bleef daar op post tot het einde van de oorlog, hoewel de legerleiding hem meermaals opdroeg om een nieuw hospitaal in gebruik te nemen dat verder van het front gelegen was.

VIJF SLACHTOFFERS VAN WO I IN DE DEELGEMEENTE SCHILDE

Tijdens WO I bleef ook de deelgemeente Schilde niet gespaard. Vier soldaten en een burger, die voor de militaire inlichtingendienst werkte, sneuvelden: Petrus Bogaerts, Frans De Beukeleer, Eugeen Dierckx, Eugeen Van de Vel en Leopold Gabriëls.

Na de oorlog werd er beslist om elk van hen te eren door een straat naar hen te vernoemen.

Achteraan in de Sint-Guibertuskerk hangen twee borden om deze slachtoffers te herdenken. Op één van deze borden staat het burgerslachtoffer Leopold Gabriëls niet vermeld.

